

et sky Indtryk og besvarede i Reglen ikke Folks Hilsen. Hans Ansigtsfarve var gusten, Næsen flad. Et grovt, mørkt Skæg dækkede Munden.

Det var selve Herren til Kærsholm, Hofjægermester Prangen.

Mens hans to spættede Tisper halsede omkring paa Engen og engang imellem forsvandt i Sivene med et Plask, gik han selv med langsomme Skridt ret ud efter Taaen. Hans Bøsse hang gerne over Ryggen, og Hænderne var begravet i de skraa Taskelommer paa hans langtavede Jagtpjækkert. Det var tydeligt nok: han færdedes her ikke saa meget for at skyde som for at være alene med sig selv og sine mørke Tanker.

Mellem Folk paa Egnen taltes der ofte om, hvad det vel kunde være, Hofjægermesteren saadan gik og rugede over. Han havde aldrig været let at blive klog paa. Det var, som om der boede mere end eet Menneske i ham. Den tavse Mand med det skulende Blik kunde til Tider optræde som en snaksom Selskabsbroder, en Münchhausen, struttende af den naragtigste Selvfølelse. Engang mente man, at det var hans Kones Forhold, der gjorde ham saa spekulativ. Nu var man mest tilbøjelig til at søge Forklaringen i de mange Processer, han stadig indviklede sig i, og som i Almindelighed fik et højst bedrøveligt Udfald for ham. Dog taltes der ogsaa om et Maveonde, og sikkert var det, at Stafetten paa Kærsholm ikke sjelden maatte sprænge afsted til Stationsbyen for at hente Draaber paa Apoteket.

Pudsigt nok var Hofjægermesteren i Almindelighed ikke selv istand til at fatte Aarsagen til sin Forstemthed. Bedst som han sad veltilpas i sin Stue og underholdt sig med at se Røgskyerne fra sin Pibe sejle om i Solskinnet, kunde Tungsindet stige op i ham som et Mulm og formørke Tilværelsen for ham. Saa begyndte han at tænke sig om, og under sin forgæves Søgen efter en Anledning sank han bestandig dybere ned i Trøstesløshed.

Rundt om i Kærsholms Stalde og Loer rygtedes det hurtigt, naar „Humøret“ var kommen over Hofjægermesteren, og der blev da en almindelig Listen-af overalt, hvor hans langbenede Skikkelse tonede frem. Han var under saadanne Forhold heller ikke rigtig hyggelig at se paa med sine blaasorte Øjenhuler og den duvende Nakke, der gav ham en Holdning som en Stud med et Bræt for Panden.